

ЛОРЪН КЕЙТ

Водопад

Lauren Kate
WATERFALL

Text copyright © 2014 by Lauren Kate
Jacket art copyright © 2014 by Dustin Cohen
Jacket type special effects copyright © by Luke Lucas
All rights reserved.

Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House Children's Books,
a division of Random House LLC,
a Penguin Random House Company, New York.

Translation copyright 2015, by Locus Publishing Ltd.

Лорън Кейт
ВОДОПАД

© Деница Райкова, превод, 2015
© Огнян Илиев, художествено оформление, 2015
© Локус Пъблишинг ЕООД, 2015

intense – част от Локус Пъблишинг ЕООД

ISBN 978-954-783-216-9

ЛОРЪН КЕЙТ

Водопад

intense

София, 2015

За Венеция

Удовлетворяващо е да мислим, че има някаква връзка между тежестта на океана и тежестта на значението.

Джо Уендърот

1

Третата сълза

Небето заплака. Потоп от скръб заля земята.

Старлинг отвори уста да улови дъждовните капки, падащи през дупката в кордона ѝ. Прозрачното убежище на Пазителката на Атлантида беше издигнато над буйния огън като уютната палатка на човек, разположил се на къмпинг. Запечатваше навън пороя, с изключение на малкия отвор в горния край, предназначен да отвежда дима от огъня и да пуска вътре по малко от дъжда.

Капки навлажниха езика на Старлинг. Бяха солени.

Тя усети вкус на древни, изтръгнати с корените дървета, океани, завземащи отново сушата. Вкуси черна вода по крайбрежията, погълнати заливи. Вехнещи диви цветя, обгорени от суша планински области, всичко – отровено от солта. Милион гниеши трупове.

Сълзите на Еврика бяха направили това – и още.

Старлинг примлясна с устни, опитвайки се да открие в дъжда вкуса на нещо друго. Затвори очи и претърколи дъжда по езика си като сомелиер, който дегустира вино. Все още

не можеше да усети вкуса на шпиловете на Атлантида, пронизващи небето. Не можеше да вкуси пределите на Атлас, Злодея.

Това беше хубаво, но смуцаващо. Сълзите, пролети от момичето от Линията на сълзите, бяха предназначени да възродят Атлантида. Единствената цел на Пазителите на Атлантида беше да попречат тези сълзи да бъдат пролети.

Бяха се провалили.

И какво се бе случило? Потопът беше налице, но къде бе неговият повелител? Еврика беше довела коня, но не и ездача му. Нима Линията на сълзите се бе отклонила? Нима нещо се бе объркало и бяха тръгнали по правия път?

Старлинг се прегърби над огъня и започна да изучава морските си карти. Сълзите се стичаха надолу по стените на кордона в плътни завеси, подчертавайки топлината и яркостта на пространството с мирис на лимонова трева вътре. Ако Старлинг беше някой друг, може би щеше да се сгуши с голяма чаша какао и някой роман, да остави дъжда да я приспи и да я отведе в друг свят.

Ако Старлинг беше някой друг, старостта щеше да я е погубила преди хилядолетия.

В Националната гора Кисачи в централна Луизиана бе полунощ. Старлинг чакаше другите от пладне. Знаеше, че ще дойдат, макар да не бяха обсъждали това местонахождение. Момичето се беше разплакало толкова внезапно. Предизвиканият от нея потоп разпръсна Пазителите на Атлантида по протежение на това ужасно ново мочурище и нямаше време да планират прегрупирането си. Но именно тук щеше да се случи.

Вчера, преди Еврика да заплаче, тази местност се намираще на сто и петдесет мили от Залива. Сега беше отломка от изчезваща брегова линия. Лагуната – нейните ридове, земни пътища, зали за танци, разкривени вечнозелени дъбове,

предвоенни имена и пикапи – лежаха погребани в море от себични сълзи.

А някъде там навън плуваше Андър, влюбен в момичето, което бе направило това. В Старлинг закипя негодувание, когато си помисли за измяната на момчето.

Отвъд сиянието на огъня, на фона на полегато падащия дъжд, от гората изникна силует. Критий носеше кордона си като шлифер, неразличим за други очи, освен тези на Пазителите на Атлантида. На Старлинг ѝ се стори, че изглежда по-дребен. Знаеше какво си мисли той.

Какво се обърка? Къде е Атлас? Защо още сме живи?

Когато стигна до ръба на кордона на Старлинг, Критий спря. И двамата се напрегнаха за силния взрив, който щеше да оповести съединяването на кордоните им.

Мигът на тяхното съюзяване удари като мълния. Старлинг скръсти ръце, за да устои на вихъра; Критий стисна здраво очи и с усилие тръгна напред. Косата ѝ се развяваше като паяжина по скалпа; челюстите му плющяха като знамена.

Старлинг забеляза тези неприятни черти в Критий, видя как той забелязва същите у нея. Успокои се с мисълта, че Пазителите на Атлантида остаряваха само когато изпитваха привързаност.

– Венеция вече я няма – каза Старлинг, докато Критий топлеше ръце пред огъня. Беше сверила с картите си онова, което ѝ подсказваха вкусовете ѝ рецептори. – По-голямата част от Манхатън, целият Залив...

– Изчакай другите. – Критий кимна в тъмнината. – Тук са.

Кора залиташе към тях от изток, Албион – от запад, бурята отскачаше от кордоните им. Приблжиха се до кордона на Старлинг и се вцепениха, приготвяйки се за неприятното влизане. След като кордонът на Старлинг ги пое, Кора извърна поглед и Старлинг разбра, че братовчедка ѝ не искаше да рискува да изпита носталгия или тъга. Не искаше да поеме

риска да изпита чувства. Така беше преживяла хиляди години, без да изглежда или да се чувства по-възрастна от простосмъртна жена на средна възраст.

– Старлинг изброява потъналите земи – каза Критий.

– Няма значение. – Албион седна. Сребрилата му коса беше вир-вода, спретнатият му сив костюм – сега искал и скъсан.

– Смъртта на милион души няма значение? – попита Критий. – Нима не видя разрушението, предизвикано от сълзите ѝ, на път за тук? Винаги си казвал, че ние сме закрилниците на Будния свят.

– Сега важният е Атлас.

Старлинг извърна поглед, смутена от изблика на Албион, макар да споделяше гнева му. В продължение на хиляди години Пазителите на Атлантида се бореа да възпрат въздигането на един враг, когото никога не бяха срещали на живо. Отдавна страдаха от кроежите на ужасния му ум.

Затворени в потъналото владение на Спящия свят, Атлас и неговото кралство нито старееха, нито умираха. Ако Атлантида се възродеше, нейните обитатели щяха да бъдат върнати към живот, точно толкова живи, колкото бяха, когато техният остров потъна. Атлас щеше да бъде здрав и силен мъж на двайсет години, в зенита на младежката си сила. Въздигането щеше да накара времето да започне отново за него.

Щеше да е свободен да се заеме със Запълването.

Но докато Атлантида се възродеше, единствените раздвижващи се неща в Спящия свят бяха сънуващите, планиращи, болни умове. С течение на времето умът на Атлас бе предприел множество мрачни пътувания в Будния свят. Винаги, когато някое момиче отговаряше на условията на Линията на сълзите, умът на Атлас се задействаше да се доближи до нея, да измъкне от очите ѝ сълзите, които щяха да

възстановят царуването му. Точно сега се беше вселил в приятеля на момичето, Брукс.

Пазителите на Атлантида бяха единствените, които разпознаваха Атлас всеки път, щом обсебеше тялото на някой близък до момичето от Линията на сълзите. Атлас никога не беше успявал – отчасти защото Пазителите бяха убили трийсет и шест момичета от Линията на сълзите, преди Атлас да успее да ги предизвика да се разплачат. И все пак всяко от неговите посещения донасяше типичното за него зло в Будния свят.

– Всички си спомняме едни и същи мрачни неща – каза Албион. – Ако умът на Атлас е действал толкова разрушително в други тела, водил е войни и е убивал невинни, представете си ума и тялото му обединени, будни и в нашия свят. Представете си, ако успее със Запълването.

– Е, тогава – каза Критий – къде е той? Какво чака?

– Не знам. – Албион стисна юмрук над огъня, докато мирисът на горяща плът го предупреди да го отмести. – Всички бяхме там. Видяхме я да плаче!

Мислите на Старлинг се върнаха към онази сутрин. Когато сълзите на Еврика се отрониха, нейната скръб беше изглеждала бездънна, сякаш никога нямаше да свърши. Изглеждаше, сякаш всяка сълза ще умножи десетократно вредата върху света...

– Чакайте – каза тя. – Щом се изпълнеха условията на пророчеството за нея, трябваше да паднат три сълзи.

– Момичето беше бръщолевеща развалина. – Албион пренебрегна думите ѝ. Никой не приемаше Старлинг сериозно. – Очевидно бяха пролети трите нужни сълзи.

– И още доста освен тях. – Кора вдигна поглед към дъжда.

Критий почеса сребрилата четина по челюстта си.

– Сигурни ли сме?

Настъпи пауза и изтрещя гръмотевица. През дупката в кордона прокапа дъжд.

– „Една сълза да разгърси на Будния свят повърхността“ – Критий тихо изпя реда от Хрониките, предаден им от техния праотец Леандър. – Това е сълзата, която щеше да започне потопа.

– „Втора да попие чак вътре през корените на Земята“ – Старлинг можеше да вкуси разстилането на морското дъно. Разбра, че втората сълза е била пролята.

А третата, най-важната сълза?

– „Трета да разбуди Спящия свят и старите кралства да възроди“ – изрекоха четиримата Пазители на Атлантида в един глас. Това беше сълзата, която имаше значение. Това беше сълзата, която щеше да върне Атлас.

Старлинг хвърли поглед към другите:

– Падна ли третата сълза на Земята, или не?

– Нещо трябва да я е уловило – промърмори Албион. – Гръмотевичният ѝ камък, ръцете ѝ...

– Андър – прекъсна го рязко Критий.

Албион нервно повиши тон:

– Дори и да се е сетил да я улови, не би знаел какво да прави с нея.

– Сега той е с нея, не с нас – каза Кора. – Ако третата сълза е била пролята и уловена, момчето контролира съдбата ѝ. Андър не знае, че Линията на сълзите е обвързана с лунен цикъл. Няма да е подготвен за Атлас, който няма да се спре пред нищо, за да се добере до третата сълза преди следващото пълнолуние...

– Старлинг – каза остро Албион. – Вятърът къде отнесе Андър и Еврика?

Старлинг присви език, задъвка и преглътна, оригна се тихо.

– Камъкът я предпазва. Почти не усещам вкуса ѝ, но смятам, че Андър пътува на изток.

– Очевидно е къде е отишъл – каза Кора – и кого е отишъл да търси. С изключение на нас четиримата, само един знае отговорите, които Андър и Еврика търсят.

Албион се вгледа гневно в огъня. Когато издиша, пламъкът стана двойно по-голям.

– Простете. – Пое си отмерено дъх, за да укроти огъня. – Като се сетя за Солон... – Оголи зъби, потисна нещо противно. – Добре съм.

Старлинг от много години не беше чувала някой да изрича името на изгубения Пазител на Атлантида.

– Но Солон е изгубен – възрази тя. – Албион потърси и не успя да го открие...

– Може би Андър ще търси по-усърдно – каза Критий.

Албион стисна Критий за врата, повдигна го и го задържа над огъня.

– Мислиш ли, че не търся Солон от мига, в който избяга? Бих остарял с още един век в замяна на това да го откроя.

Критий зарита във въздуха. Албион го освободи. Оправиха дрехите си.

– Успокой се, Албион – каза Кора. – Не се поддавай на стари съперничества. Андър и Еврика все някога трябва да се покажат на повърхността да си поемат въздух. Старлинг ще открие къде се намират.

– Въпросът е – каза Критий, – дали Атлас пръв ще разбере къде се намират? В тялото на Брукс той ще има начини да я подмами.

Около кордона блесна мълния. Около глезените на Пазителите на Атлантида се разплиска вода.

– Трябва да намерим някакъв начин да се възползваме. – Албион се взираше гневно в огъня. – Нищо не е по-могъщо от нейните сълзи. Не може Андър да притежава такава власт. Той не е като нас.

– Трябва да се съсредоточим върху това, което знаем – каза Кора. – Знаем, че Андър е казал на Еврика, че ако един Пазител на Атлантида умре, умират всички Пазители на Атлантида.

Старлинг кимна; това беше истината.

– Знаем, че той я закриля от нас, като използва нашата артемизия, която ще унищожи всички ни, ако някой от нас я видиша. – Кора потупа устните си с пръсти. – Еврика няма да използва артемизията. Обича Андър твърде много, за да го убие.

– Днес го обича – каза Критий. – Назови едно нещо, непостоянно от емоциите на тийнейджърка.

– Тя го обича. – Старлинг присви устни. – Влюбени са. Вкусвам го във вятъра около този дъжд.

– Хубаво – каза Кора.

– Как може любовта да е хубава? – Старлинг беше изненадана.

– Човек трябва да обича, за да бъде разбито сърцето му. Разбитото сърце причинява сълзи.

– Щом още една сълза докосне Земята, Атлантида ще се въздигне – каза Старлинг.

– Но ако се сдобием със сълзите на Еврика, преди Атлас да успее да стигне до нея? – Кора остави въпроса да попие в съзнанието на другите.

На лицето на Албион бавно се появи усмивка:

– Атлас ще има нужда от нас, за да завърши въздигането.

– Ще открие, че сме много ценни – каза Кора.

Старлинг изтръска петънце кал от една баста на роклята си.

– Предлагаш да се присъединим към *Атлас*?

– Предполагам, че Кора предлага да изнудваме Злодея. – засмя се Критий.

– Наречете го както искате – каза Кора. – Това е план. Проследяваме Андър, сдобиваме се с всички сълзи; може би

предизвикваме още. После ги използваме, за да съблазним Атлас, който ще трябва да ни е благодарен за огромния дар – свободата си.

Гръмотевица разтреса земята. Спирали от черен дим се издигнаха от отдушника на кордона.

– Ти си обезумяла – каза Критий.

– Тя е гений – каза Албион.

– Страх ме е – каза Старлинг.

– Страхът е за загубеняците. – Кора седна и разбърка огъня с мокра пръчка. – Колко време има до пълнолунието?

– Десет нощи – каза Старлинг.

– Достатъчно време – Албион се ухили злорадо в далечината, – та всичко да се промени с последната дума.